

من حيث كونه وجود الخب وهو الخي وانه من هذا الوجه لاكثر
 از حيث بودن او وجود فقط داو حق است و در سبب وجود از ان وجه نسبت كونه
 فيه ولا تركيب ولا صفة ولا نعت ولا اسم ولا رسم ولا نسبة
 در تركيب و نه صفت و نه نعت و نه اسم و نه رسم و نه نسبت
 ولا حكم بل وجود بحت ولا اعتبار الاخر من حيث اقتوانه بالمكنه
 و نه حكم بلكه وجود فاصل است و اعتبار دوم از حيث اقتوانه بملكه
 و شرف و نور و اعلى اعيان الموجودات وهو سبحانه اذا اعتبر بغير
 ذات و نور او بر اعيان موجودات و اد سبحانه است هر گاه حكم اعتبار اول
 وجوده مقبلا بالصفات الالهيه لكل متعين من الاعيان الممكنه
 وجود او را مقبل بصفات لازمه براي هر متعين از اعيان ممكنه
 فان ذلك المتعين والنشخص يسمى خلقا و سوي وينضاف اليه اذا
 پس بر سبب آن متعين و نشخص سمي بگردن و بوي نسبت كرده خود بوي
 ذلك كل وصف و يسمى بكل اسم و يقبل كل حكم و يقبل بكل رسم
 اين اعتبار دو نام كرده خود به نام و قبول ميگردد هر حكم و مقبل ميگردد بر رسم
 و يدرك بكل شعر من بصر و سمع و عقل و فهم لي جليل
 و در يافته بهر آلا در بفت از بصر و سمع و عقل و فهم لي جليل
 قد تسمى باسم كل من سمي فانا عن ذلك الكني في صريح او مع لبيست
 كاي سمي بگردن به اسم هر چه كه سمي ميگردد پس از ان اسم كاي ميگردد در صريح يا معي ميگردد
 اغنى بر باب و يهند و يسلمه غيره فاعبر و فاعبر و فاعبر و فاعبر
 ازاده كنده بر باب و يهند و يسلمه غير او را پس ببارت مي آرد و پس از ان اسم و اد سمي
 فاعبر

وذلك لسرياته في كل شئ بنوعه الذاتي المقدس عن الخبز ولا تقسام
 و اين همه مذكور بسبب سريانه او و در هر شئ خود ذاتي خود كه مقدس است از خبز و تقسام
 و الحول في الارواح و الاجسام ولكن كل ذلك متى احب
 و طول در ادياح و اجسام ولكن هر يك اوت هر يك در وقت
 و كيف سناء و هو في كل وقت و حال قابل لغد من الحكمين
 و هر چنگه خواست و او در هر وقت و هر حال قابل است بر اين دو كم مذكور
 المتضادين بذاته لا با من زائد عليه اذا شاء ظهر في كل صوت
 كه متضاد در ذات خود تا با هم زاب بر دي هر يك كه خواست ظهور كند در هر صورت
 وان لم يشاء ينضاف اليه صورة لا يتقدح تعينه و تشخصه
 و اگر نخواست ينضاف نشود بر دي اهر چه صوره فروع نميگردد معين شدن او در تشخص
 بالصورة و انضافه بصفا تعالي كمال وجوده و عزته و قدسه
 بصور و متصف شدن او بصفات آنها در حال وجود او عزت او و قدس او
 ولا ينافي ظهوره و الاشياء و الظاهر تعينه و تقبله بجمال
 و متناهي نب در نور او در اشياء و ظاهر كردن متعين خود و تقبله خود را بجمال
 من حيث هي علوه و اطلافة عن القبود و غناؤه بذاته عن جميع
 از حيث سبب آن اشياء از علوي او و اطلاق اوله همه نبود و غنايي او را كه ذات او از جميع
 ما وصف بالوجود بل هو سبحانه الجوامع بين ما تماثل من المتعالي
 هر چه كه موصوف است وجود بلكه اد سبحانه جامع است میان هر چنگه است بهر شده است
 و تخالف من وجه تالف و بين ما تنافر و تبان فتختلف
 و تخالف نشود از يك وجه بلفظ ميگردد میان هر چنگه تنافر و تبان كنده بلفظ ميگردد

Copyrighted by University